

De dokter opende de deur en Frank kwam binnen; Rose stond op en wilde hem tegemoet gaan, maar zij kon geen stap doen. Hij snelde naar haar toe en sloot haar in zijn armen.

„Kan je mij vergeven?” vroeg hij en zijn stem eindigde in een snik.

„Ik jou vergeven?”

„En ga je nu met mij mede, naar mijn moeder?”

„Vandaag nog?”

„Als je wilt en oom het toestaat!”

„Ja, neem mij mede, dadelijk!”

„Liever van daag dan morgen!” Hij zag haar aan, „en oom zeide dat je je schoonheid verloren had; ik vind je mooier dan vroeger.”

„Dat was zeker om je te beproeven. Maar, Frank, ik ben nu wijzer. 't Is me onverschillig! Ik zal niet zoo halsstarrig meer zijn, doe wat je wilt met mijn gezicht!”

„En nu wil ik 't niet meer Rose, je bent mijn vrouw en zoo alleen zal ik je liefhebben en eeren!”

De dokter gaf zijn toestemming voor haar vertrek nog op dien dag, mits zij zich niet vermoeide met de voorbereidselen der reis en in een rijtuig en niet in den stoomtram naar het station reed. Juffrouw Bol, die Rose Marie goed had opgepast, zag haar nu zij geheel op de hoogte gebracht was van haar familiebetrekking met den dokter met leede oogen vertrekken.

„Had me dan maar dadelijk gezegd dat de juffrouw of de mevrouw met uwes neef getrouwd was, dan had ik geen zotte praatjes gehouden en geen mooie complimenten van u hoeven te wachten. Een mensch kan toch niet alles weten!” pruttelde zij.

Terwijl Frank met juffrouw Bol alles in het rijtuig gereed maakte om Rose Marie zoo gemakkelijk mogelijk te vervoeren, nam zij met een langen blik afscheid van de huiskamer en van het gezicht door het zeeraam. De dokter kwam binnen en naderde haar.

Kan je mij vergeven.